

ORMANDA YANGIN

Uğur böceği Çıtır ve arkadaşı Pıtır güzel bir bahar gününde ormanda gezmeye çıkmışlardı. Güneş gülümseyen yüzüyle ormandaki hayvanları ısıtıyordu.

Artık her taraf yemyeşil olmuş, çiçekler aç-

mıştı. Arılar bütün güçleriyle çalışıyor, çiçeklerden aldıkları özle bal yapıyorlardı. Orman adeta bayram havasındaydı. Arılar, karıncalar, tavşanlar, kaplumbağalar… Hepsi baharla birlikte gelen güzelliklerin tadını çıkarmaya çalışıyordu.

Böyle bir günde Çıtır ve Pıtır ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Pıtır:

– Bu havada yapılabilecek en güzel şey ormanda gezmek bence, dedi.

– Evet haklısın. Bugün akşama kadar ormanda gezelim, dedi.

İki arkadaş ormanda gezmek için yola koyuldular. Çalılıklar ve çayırların arasında uçtuktan sonra ağaçlara doğru uçmaya başladılar. Bir ağaçtan diğer ağaca uçuyor, etrafa dikkatlice bakınıyorlardı.

Gezerken gördükleri tüm hayvanlar bir şeylerle uğraşıyor, çalışıp duruyordu. Bahar geldiği için bütün hayvanlar koşturmaca içindeydi.

Ancak biri hariç: Ormanın tembel tavşanı Uyuşuk, her zamanki gibi bir ağacın altında uyuyordu.

Çıtır:

– Pıtır bak ilerdeki ağacın dibinde Uyuşuk var. Hadi onunla biraz sohbet edelim.

– Sohbet edelim ama Uyuşuk "Ben yorgunum." diyerek bizimle konuşmaz herhalde, dedi Pıtır. İkisi birden gülümseyerek Uyuşuk'a doğru yaklaştılar.

Uyuşuk, gerçekten de çok tembel bir tavşandı. Tarlasında yetiştirmeye çalıştığı havuçlarla bile ilgilenemiyordu. Çünkü biraz çalıştıktan sonra "Yoruldum!" deyip bir ağacın altında uyurdu. Uyuşuk, o gün de biraz çalıştıktan sonra "Yoruldum!" diye bir ağacın altında dinlenmeye çekilmişti.

Pıtır:

– Merhaba Uyuşuk! Yine çok yoruldun galiba, dedi.

Uyuşuk, göz kapaklarını isteksiz bir şekilde açarak sesin geldiği yöne doğru baktı. Uğur böceklerini görünce, onların kendini rahatsız etmemeleri için:

– Çocuklar çok yorgunum. Şimdi sizinle ilgilenemem, diyerek gözlerini kapayıp uyumaya devam etti.

Çıtır ve Pıtır onunla sohbet etmenin mümkün olmadığını düşünerek yollarına devam ettiler. Ormanda gezecek daha çok yer vardı. Ancak Çıtır, dolaşırken işi daha eğlenceli hale getirmek için:

– Pıtır yarışmak ister misin? dedi.

– Evet, çok iyi olur. Bitiş noktası neresi olsun?

– Yaşlı çınar ağacına ilk ulaşan kazanır.

– Üçe kadar sayacağım. Sonra yarışma başlayacak. Biiir, ikiiii, üüüç…

İki arkadaş hızla yaşlı çınara doğru uçmaya başladı. Uçuş hızları birbirine çok yakındı. Bu yüzden yarışma çok çekişmeli geçiyordu. Bir süre baş başa uçtuktan sonra Çıtır, birden Pıtır'dan ayrılıp çalılıkların arasına daldı. Bu yol, Pıtır'ın gittiği yoldan daha kısa bir yoldu. Bu yoldan giderek yaşlı çınara Pıtır'dan çok daha önce varacaktı.

Hızla yol alırken etrafına bakmayı ihmal etmiyordu. Çünkü daha önce bu civarda Karınca Kanki ile tanışmıştı. Belki onu şimdi de görebilirdi.

Bu düşünceyle uçarken birden yüzüne bir sıcaklık vurduğunu hissetti. Hava birden bire ısınmıştı. Ne olduğunu anlamak için etrafına dikkatlice baktığında aşağıda çalılıkların arasında bir ateş olduğunu gördü.

Alevler oldukça yükselmişti. Bu ateş, orman ve içindeki hayvanlar için çok tehlikeliydi.

Biraz daha alçaldığında alevlerin hızla büyüdüğünü ve az ilerideki karınca yuvasına doğru ilerlediğini gördü. Bu yuva, arkadaşı Kanki'nin yuvasıydı. Artık yarışmaya devam etmesi mümkün değildi.

Yangın büyümeden karıncalara yardım etmesi gerekiyordu. Hatta ormandaki hayvanlara haber verip yangını söndürmek için yardım bulmalıydı.

Karıncalar da yangından dolayı korkuya kapılmışlardı. Hele küçük karıncalar korkudan annelerine sarılmış çığlık atıyorlardı. Alevler, yuvalarına doğru hızla ilerliyordu. Bir an önce bir şeyler yapıp yangının söndürülmesi gerekiyordu.

Çıtır, yangına karşı ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Öncelikle yuva bir an önce boşaltılmalıydı. Yavru karıncaların yuvadan bir an önce uzaklaştırılması için büyük bir hayvana haber vermeliydi.

Çıtır bunları düşünürken Pıtır yaşlı Çınar'a ulaşmış arkadaşını beklemeye başlamıştı. Önce birinci olduğu için sevinmişti ama biraz bekledikten sonra endişelenmeye başladı. Çıtır niçin bu kadar gecikmişti ki? Acaba çalıların arasında uçarken bir dala mı çarpmıştı. Yoksa bir örümcek ağına mı takılmıştı?

Biraz daha bekledikten sonra Çıtır'ı aramaya karar verdi. Yarışırken ayrıldıkları yere gitti. Aramaya buradan başlayacaktı. Çıtır'ın girdiği yoldan çalılıkların arasına girdi. Çalıların arasındaki dar yolda uçarak ilerlemeye başladı. Biraz ilerledikten sonra yangının dumanları onun da gözlerini yakmaya başladı. Önce ne olduğunu anlayamadı. Fakat ileriye doğru bakınca ormanda bir yangın çıktığını anladı. Dumandan biraz ötesi bile görünmüyordu.

Fakat arkadaşı Çıtır zor durumda olabilirdi. Onu derhal bulmalıydı. Dumanların geldiği yöne doğru uçmaya devam etti. Bu arada:

– Çıtııır! Neredesin? diye bağırıyordu.

Çıtır'dan cevap alamayınca endişelenmişti. Uçmaya devam ederken sağa sola kaçışan karıncaları gördü. Tekrar bağırdı:

– Çıtııır! Neredesin?

Bu sefer biraz ileriden bir cevap gelmişti:

– Buradayım Pıtır. Buraya gel.

Çıtır, sesin geldiği yöne doğru baktı. İlerisi görünmüyordu. Güçlükle o tarafa doğru uçmaya başladı. Az sonra Çıtır'ı görmüştü. Hemen kucakladı onu:

– Çıtır nasılsın? dedi.

– Ben iyiyim Pıtır. Fakat yangın hızla yayılıyor ve karıncaların yuvasına doğru yaklaşıyor. Karıncaların yangından bir an önce uzaklaştırılması gerekiyor.

– Peki bunu nasıl yapacağız?

– Bunu bizim yapmamız mümkün değil. Bu yüzden büyük bir hayvanın yardımına ihtiyacımız var. Karıncalar büyük bir hayvanın sırtına binerek yangın yerinden hızla uzaklaştırılmalı.

– Yakında sadece Uyuşuk'un yerini biliyoruz. Fakat o bize yardım eder mi bilmiyorum.

– Başka çaremiz yok. Mecburen Uyuşuk'tan yardım istemeliyiz.

Pıtır, geldikleri yola tekrar girdi. Uyuşuk'a doğru uçmaya başladı. Çıtır ise Kanki'yi bularak korkuya kapılan yavru karıncaları yangın yerinden daha güvenli bir yere taşımaya çalışıyordu.

Pıtır, dumanların arasından hızla uçarak Uyuşuk'un yanına ulaşmıştı. Uyuşuk bıraktıkları gibiydi; çevresinde olan bitenlerden habersiz uyuyup duruyordu. Pıtır onun bu hâlini görünce "Uyuşuk yine uykum var, yorgunum filan der." diye düşündü. Ama yine de şansını denemeliydi. Uyuşuk'un kulaklarına yaklaşarak:

– Uyuşuk, Uyuşuk…! diye seslendi.

Uyuşuk, bir gözü açık, bir gözü kapalı durumda kendisine kimin seslendiğini anlamaya çalışıyordu. Karşısında Pıtır'ı görünce:

– Yine mi sen! Benden ne istiyorsun Pıtır! dedi kızgınca.

– Kızma hemen Uyuşuk. Bu sefer kendim için değil ormandaki zavallı karıncalar için uyandırdım seni.

Uyuşuk şaşkın şaşkın:

– Karıncalar mı? Ne olmuş karıncalara?

– Ormanda, karıncaların yuvasına yakın bir yerde yangın çıktı. Alevler hızla büyüyor ve karıncaların yuvasına yaklaşıyor. Hemen gidip karıncaların oradan uzaklaştırılmaları gerekiyor. Senden de yavru karıncaları üzerine alarak oradan güvenli bir yere taşımanı istiyoruz.

Uyuşuk durumu dinleyince hızlıca doğruldu ve Pıtır'a:

– Çık sırtıma, hemen kurtaralım zavallı karıncaları, dedi.

Uyuşuk birden bire değişmişti. O uykulu, yavaş tavşanın yerine gözleri fıldır fıldır, çok hızlı hareket eden bir tavşan gelmişti.

Uyuşuk, çok hızlı bir şekilde yangının olduğu yere doğru koştu. Yangın neredeyse yuvaya ulaşmıştı. Yuvada hâlâ karıncalar vardı.

Uyuşuk ayağıyla yuvanın çıkışını genişleterek karıncaların daha hızlı çıkmalarını sağladı. Yuvadan çıkan karıncaları ayağında toplayarak hızlı hızlı uzaklaştırıyordu. Yavru karıncalar çok korkmuştu, bu felaketten bir an önce kurtulmak istiyorlardı. Bu yüzden Uyuşuk'un sırtına tırmanabilmek için adeta yarışıyorlardı.

Uyuşuk o kadar süratli çalışıyordu ki terden sırılsıklam olmuştu. Ancak bütün yorgunluğuna rağmen yuvadaki son karınca çıkana kadar koşturmaya devam etmişti. Nihayet yuvadaki karıncaların hepsi çıkarılmıştı.

Uğur böcekleri ve yetişkin karıncalar ise çevreden taşıyabildikleri taş ve topraklarla yangının önüne set oluşturmuşlardı. Böylece zaman kazanmaya çalışıyorlardı. Sıra yangını ormanda daha fazla yayılmadan söndürmeye gelmişti.

Yangını fark eden Güvercin akkanat da olay yerine gelmişti. Uğur böcekleri, büyük

karıncalar ve Uyuşuk yakındaki dereden küçük kovalarla su taşıyorlar, Akkanat da suyu havadan yangının üzerine boşaltıyordu.

Su getirirken karıncalardan çoğu yoruluyor ve sıcağa dayanamadıkları için düşüyorlardı. Fakat kalkıp tekrar bütün güçleriyle yangını söndürmeye çalışıyorlardı. Akkanat da çok yoruluyordu. Hatta alev birden çok yükseldiği için Akkanat'ın kanadının ucu da yanmıştı. Ancak işlerine hep beraber devam ediyorlardı.

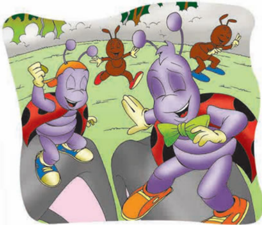
Büyükler bu işleri yaparken, yavru karıncalar da bir kenarda telâşla olanları izliyorlardı.

Bedenleri küçüktü. Bu yüzden kendilerini korumaya çalışmak dışında bir şey yapamıyorlardı. Ancak onlar da boş durmuyor, Allah'a, kendilerine yardım etmesi için dua ediyorlardı. Çünkü Allah'ın gücünün her şeye yeteceğini biliyorlardı.

Bütün hayvanların bu azimli işbirliği sonunda yangın söndürülmüştü. Yangının söndüğünü gören hayvanlar birbirlerine sarılıp sevinç çığlıkları atıyor, Allah'a şükrediyorlardı. Azmin, işbirliği ve beraberliğin zaferiydi bu.

Küçük karıncaların duaları kabul edilmiş, yangın karıncaların yuvasına ulaşmadan söndürülmüştü.

Çıtır ve Pıtır sevinçlerinden Uyuşuk'un kulaklarına konmuş dans ediyorlardı. Yerdeki küçük karıncalar da onlara eşlik ediyordu. Biraz sonra Çıtır ve Pıtır, Uyuşuk'un sırtından yere indiler. O sırada Karınca Kanki kalabalığa yönelerek:

– Sevgili arkadaşlar beni dinleyin lütfen, dedi.

Herkes dikkatle Kanki'nin diyeceklerini beklemeye başladı. Sessizlik sağlandıktan sonra Kanki:

– Arkadaşlar, büyük bir felâketten işbirliğiyle kurtulduk. Ben bütün karınca kardeşlerim adına Çıtır'a, Pıtır'a, Akkanat'a ve özellikle de Uyuşuk'a teşekkür ediyorum. Çünkü onlar yardımımıza koşmasalardı birçok arkadaşımız ateşlerin arasında kalacaktı, dedi.

Bu sözler üzerine Uyuşuk:

– Arkadaşlar, ben hepinizi çok seviyorum. Kim olsa sevdiği arkadaşlarını kurtarmak için canını tehlikeye atar. Fakat sizden bir isteğim var. Yangın sırasında çok koştum, çok yoruldum. Şimdi yatıp uyuyacağım. Lütfen iki üç gün sessiz durun da biraz dinleneyim, dedi.

Oradaki bütün hayvanlar bu sözlere güldü. Uyuşuk kısa zamanda eski hâline dönmüştü.